

REVISTA ECONOMICĂ

ORGAN FINANCIAR-ECONOMIC

Organul oficial al asociațiunii institutelor financiare românești din Ardeal, Banat, Crișana și Maramurăș „SOLIDARITATEA” Sibiu

Apare odată pe săptămână.

Redacțiunea și administrațiunea: Sibiu, Strada Bayer Nr. 1—3.

Abonamentul pe an: în țară: pentru autorități, bănci și întreprinderi Lei 500.—; pentru particulari Lei 400.—; pentru cooperative funcționari publici, de bancă și comerciali Lei 300.—. În străinătate Lei 800.—. Taxa pentru inserțiuni: de fiecare cm. Lei 6.—

Director: **Constantin Popp.**

Redactor: **Dr. Mihai Veliciu.**

Sumarul:

O constatare. — Osândirea Rist ✓ — Evenimente periodice. — Situația.

Un răspuns.

Sub titlul „Reorganizarea creditului” revista săptămânală „Bursa” din București (No. 1441 dela 3 Iulie a. e.) publică un articol prim, care se ocupă, între altele și de situația băncilor românești din Ardeal, grupate în jurul „Solidarității”.

Cum în cadrele acestui articol s'au strecurat o serie de afirmațiuni greșite, ne simțim datori să răspundem, punând la punct anumite lucruri.

Înainte de toate afirmația, că unele bănci românești din Ardeal și-ar fi exprimat „hotărârea de a cere să fie puse în lichidare judiciară” *nu corespunde adevărului.*

Nici o bancă românească din Ardeal nu a cerut până acum lichidarea judiciară.

Fără de intervenția, pe care a făcut-o Statul în raportul dintre creditori și debitorii acestora însă (Legea pentru asanarea datoriilor agricole etc.), băncile, dat fiind, că această intervenție știrbește în cel mai înalt grad până și cele mai elementare principii, cari stau la baza creditului, s'au simțit obligate să se folosească de toate mijloacele legale posibile pentru a împiedeca sdruncinarea ireparabilă a creditului privat, precum și pentru a salva dela pieire sigură economiile făcute cu multă trudă, an de an, din partea miilor de cetățeni harnici și onești.

Între primele asociații bancare, cari au organizat contraacțiunea impusă prin felul nefast, în care au înțeles cercurile noastre conducătoare să intervină în raportul dintre creditori și debitori, a fost și organizația „Solidarității”, care însușmează 165 bănci românești din Ardeal și — în acelaș timp — și pe cele mai vechi (românești) din Țară. (Prima bancă românească s'a înființat în anul 1872, la Sibiu).

„Solidaritatea”, în înțelesul acestei contra-acțiuni, a luat, între altele și hotărârea de a recomanda băncilor sale convocarea unor adunări generale extraordinare, în cari să se ceară însă numai *autorizația* pentru introducerea cererii de lichidare judiciară.

Introducerea însăși a acestei cereri se va produce (după cum am lămurit și prin ziarul „Argus” No. 5767 dela 7 Iulie a. e.) numai atunci, când ne vom fi convins definitiv, că factorii conducători ai Țării nu înțeleg să ia nici în al 11-lea ceas măsurile de îndreptare pentru salvarea fondurilor bisericăști, școlare, ale societăților de binefacere, ca și pentru salvarea averii miilor de cetățeni români.

Dacă, totuși, „Solidaritatea” a crezut, că este necesar să atingă și această coardă, care a impresionat toată lumea, apoi a făcut-o pentru că este conștie de imensul dezastru, care planează asupra *tuturor* instituțiilor bancare din Țară (deci nu numai asupra băncilor ardelenene) în cazul executării legii de conversiune.

Nu o slăbiciune specifică a băncilor noastre a determinat organizația „Solidarității” să recomande exoperarea autorizației pentru lichidarea judiciară, cum

urea s-o prezinte autorul anonim al articolului „Bursa“.

„Solidaritatea“ a avut curajul să spună lucrurilor adevăratul lor nume.

Legea conversiunii a sguđuit din temelii toate întreprinderile bancare din din țară, fără deosebire.

Dacă această lege se va înfăptui, în actuala ei formă, nu va mai exista în țara românească o singură bancă viabilă.

Este profund dureros însă, că unele bănci se ascund după degete.

Nu există între organizațiile bancare solidaritatea, pe care o cer cum nu se poate mai imperios împrejurările nenorocite de azi.

Cazul Creditului Rural este mai mult decât edificator în această privință.

O veche și respectabilă instituție românească și-a închis porțile — datorită numai unor legiuiri păcătoase, — iar celălalte, fără a mai căuta să se opună, fără a mai ridica vre-un protest (un protest formidabil cum era de așteptat într'un asemenea caz) au trecut pur și simplu la ordinea zilei.

Noi însă știm ce vrem și nu ne sjiim să o spunem cu toată hotărârea.

Știm chiar ceva mai mult decât atât: *Statul nu a ajutat cum trebuia Creditul Rural, iar în legătură cu legea conversiunii nu a ajutat, nici cu o centimă cel puțin, băncile grupate în jurul „Solidarității“, dar a aruncat, în schimb, multe miliarde pentru susținerea unor bănci din capitală, cari, în cece privește poziția capitalului lor social, poate că nu sunt tocmai dintre cele mai curat românești și cari, dacă au ajuns în situații dificile, aceasta se datorează, în bună parte, vinei lor proprii.*

Și mai știm încă ceva: *Cu aceste multe miliarde Statul românesc ar fi putut rezolva într'o măsură considerabilă problema creditului agricol, evitând astfel haosul provocat de legea conversiunii.*

Acesta este adevărul.

Iar cât privește afirmația, că băncile noastre din Ardeal se vor prăbuși cele dintâi, noi îndrăsnim să o spunem, că nu credem în așa ceva.

Noi avem un trecut.

Noi am fost acei, cari am întins mână de ajutor țaranului nostru pentru a se emancipa de sub tutela cămătăriei străine ordinare.

Noi am ajutat, cu banii noștri, înființarea și susținerea atâtor instituțiuni de ordin național și filantropic, în folosul exclusiv și indiscutabil al neamului nostru.

Când s'a preluat imperiul dela Austro-Ungari, o bancă românească din Ardeal a fost aceea, care a finanțat această operă.

Misiunea noastră pe aceste plaiuri nu s'a terminat încă.

Și noi suntem solidari până la ultimul. *Instituția creditului românesc nu poate să piară nici din greșala cuiva (căci noi dispunem încă de mijloace potrivite ca și de caractere hotărâte, în stare să schimbe lucrurile), dar nici de dragul nimănui.*

ILIE OLTEAN

secretarul „Solidarității“.

Sibiu.

Osândirea Rist.

De SPECTATOR.

Suntem dispuși să credem, că noi ardelenii, fiind lipsiți de cunoștințele necesare și de experiențele suficiente, nu ne pricepem atât de mult în arta guvernării, ca și frații de dincolo de Carpați și că tainele acestei arte trebuie să le învățăm de aci înainte. Mai știm, că felul nostru de a fi și judeca, este mai greoiu, fapt care își găsește explicarea în mediu în împrejurările între cari am trăit.

Mărturisind aceste scăderi, de cari nu ne poate fi rușine, trebuie să constatăm, că superficialitatea, care caracterizează pe frații de dincolo de Carpați este în tot cazul de condamnat. Spunem aceasta nu pentru a fi timbrași, — mai ales azi, — de regionaliști, ci pentru a arăta cât de dureros am fost impresionați de citirea așa zisului „Raport al prof. Rist“. Superficialitatea noastră în administrația publică, demascată cu atâta cruzime sinceră, de Raportul Rist, întrece închipuirea noastră. Știam cu toții, că Statul se luptă cu extrem de serioase dificultăți financiare, pe cari noi le-am întrevăzut într'o măsură oarecare atunci când s'a alcătuit

bugetul umflat, nu am putut presupune că ușurința vinovată, cu care este administrat banul public, să aibă atâtea și astfel de exteriorizări.

Că nu exagerăm, dovada ne-o livrează faptul, că dl Argetoianu, chemase comisia experților cu intenții diametral opuse, rezultatului ce l-a dat ancheta lor. Se voia să se dovedească cercurilor financiare din Apus, situația noastră financiară precară, pentru a le îndupleca cel puțin la îndulcirea condițiilor de plată a împrumuturilor primite, dacă nu s'ar îndura să ne mai dea unul, cu care să ieșim mai ușor din impas și cu ajutorul căruia să ne salvăm birocratismul exagerat prăsit în oficiile publice: de toate guvernele, pe cari le-am avut după războiu.

Cu votarea în galop a bugetului și a legilor financiare, în pragul sărbătorilor Crăciunului, ne-am obișnuit, dar nu ne-am dat seama, că superficialitatea acelor lucrări poate fi dezastruoasă pentru țară; ei ne-am mulțumit să spunem, că pot vota parlamentarii un buget oricât de umflat: impunerile și realizările veniturilor statului, îi vor aplica corectivele, de care înțelepciunea aleșilor națiunii, nu-i capabilă. Numai acel joc vicios a avut urmări funeste; ne-am complăcut să trăim în plină mineiună, falsificându-ne întreaga viața publică, până la incapacitatea de a mai cunoaște realitatea adevărată. Astfel s'a putut întâmpla, ca Ministrul Finanțelor să nu-și cunoască și în consecință nici să nu-și poată stăpâni aparatul administrativ; astfel s'a putut întâmpla, ca cheltuielile să se angajeze până la limita articolelor umflate din buget, încât statul nu a mai putut plăti, ca și un negustor desechilibrat, căruia îi stau însă la dispoziție atâtea ieșiri din asemenea impas, cari ieșiri însă nu-i sunt date și statului.

Și când pomenim aceste lucruri, o facem nu pentru a se oate vinovat pe dl Argetoianu, care a continuat practicarea unui sistem înrădăcinat, — ei pentru a stărui puțin asupra unei superficialități, de care sunt vinovate toate guvernele de după războiu, plus o serie de vinovați tehnici, cari au contribuit mai mult decât am crede, la perpetuarea acestor stări rușinoase în gospodăria statului.

Sub acești vinovați tehnici înțelegem pe directorul general al contabilității, în primul rând dela Ministerul Finanțelor, și apoi pe cei dela toate celelalte Ministerii, căci ei, depozitarii continuității lucrărilor de alcătuire și executare a bugetului, au datoriat de a atrage atențiunea Miniștrilor, conduși în primul rând de interese politice de partid, — asupra realității lucrurilor și a posibilităților în general. Cu toții sunt titrați universitari, adică bărbați cu o cultură aleasă și orientări destul de largi, pentru a putea să cunoască real starea financiară și economică a țării, pentru a nu lăsa miniștrii să exagereze. Ni se va face observațiunea, că drepturile acestor funcționari superiori sunt poate limitate în raport cu omnipotența miniștrilor politici. Să li se lărgescă atunci sfera atribuțiilor acestor directori, fixându-le și răspunderi mai mari, — în paguba miniștrilor, cari atât de des se schimbă.

În tot cazul trebuie să profităm, de ocazia osândirii Rist, — atât de scump plătită, atât din punct de vedere material cât și moral, — pentru a trage toate concluziile, evitând cel puțin de aici încolo amestecuri externe, cari ne scot în fața lumii ca și pe o țară și un popor incapabil de a se administra și organiza. Și mai trebuie să înseamnă în viața publică mai multă cinste și conștiințiozitate, căci ne-a mers peste mări și țări, vestea futuror păcatelor și încă într'o formă exagerată, de prea mulți dușmani pe cari îi avem.

Evenimente periodice.

Ne aflăm în preajma unor evenimente cari anul trecut exact pe această vreme, erau deasemenea la ordinea zilei. Un argument în plus ca să verificăm că evenimentele nu numai că se repetă, dar periodicitatea cu care ele se repetă devine tot mai frecventă. Dacă ne-am reprezenta grafic această periodicitate am putea-o foarte bine desena printr'o curbă în spirală luată din afară în spre interior. În felul cum se tot micșorează distanța între spire în acelaș fel se micșorează durata timpului din periodicitatea evenimentelor. Comparația cu spi-

rala nu ne-ar da numai această unică concluzie, ci am putea vedea că în felul cum se strânge spre fine conturul spiralei, așa ne strâng pe noi neînduraț, timpurile.

Domină deci și acum ea și anul trecut, problema financiară. Anul trecut pe această vreme guvernul de tehnicieni, inovație introdusă în fața primejdiei, striga că a găsit cheia situației. Lumea a crezut sau n'a crezut, a așteptat soluțiunile miraculoase. Guvernul a scotocit bugetul, l-a controlat, l-a refăcut și a venit cu un altul, care nu era în fond decât tot cel vechiu. Răul fusese doar mascat, pentruca să isbucnească acum cu mai multă impetuoșitate.

În aceste împrejurări deci, ne permisesem și noi să scriem un articol tot în coloanele acestei reviste, în care făceam modeste sugestii cu privire la aranjamentul bugetului. Pentrucă în această operațiune stă racila situației noastre nenorocite. De câțiva ani bugetul țării se tot micșorează fără însă să se simtă vre-o îmbunătățire. Fenomenul ar putea fi foarte bine reprezentat printr'un ghem de ață în desfășurare pe o coastă, al cărui cap de fir îl ține un privitor de deasupra povârnișului. Dacă prăvălirea ghemului a atins o viteză anumită, orice piedici sunt de prisos; nu se mai poate interveni. Singura soluție în acest caz, este coborârea pantei odată cu ghemul desfășurat și începerea unei noi munci de urcuș, — o construcție nouă.

Scriam deci anul trecut că situația financiară a acestei țări, nu se mai poate reface cu soluțiuni provizorii à la petecirea antereului lui Arvinte ci că trebuiesc soluțiuni eroice urmărite prin mijloace radicale. Nu vom mai înșira noi aceste soluțiuni ci ne vom mărgini a sublinia declarațiunile făcute de dl N. Iorga cu câteva zile înainte de a cădea dela putere, că este nevoie a ne reîntoarce la un anumit grad de primitivism. Aceste declarațiuni au fost luate cam ușor și ironizate de presa noastră. Dacă ne gândim însă serios, vom ajunge și noi la concluzia că pe calea începută de noi este într'adevăr imposibil să mai continuăm.

Un anumit grad de primitivitate este deci necesar fără nici o tendință de ironizare; ba am putea spune singura so-

luție posibilă pentru a ieși din marasm. Rămâne însă să precizăm ce se înțelege în fond prin noțiunea de primitivitate.

Primitivitate, în sensul în care cuvântul trebuie să înțeles, însemnează adaptarea trebuințelor noastre la posibilitățile, noastre materiale, atât din punct de vedere public cât și din punct de vedere particular. Dar dacă din punctul de vedere particular e greu de tras o concluzie în ce situație ne găsim deși legea conversiunii, a lichidării judiciare și a tuturilor asanărilor ne dau indicii suficiente, din punct de vedere public se poate ușor constata că ne-am urcat cu cheltuielile mult peste posibilitățile noastre. Pentru a verifica această afirmațiune să examinăm bugetul statului român în anii de după război. Cifrele acestui buget au variat precum urmează:

1921	7,708,477,299·—	Lei
1922/23	10,498.283.482·—	"
1923	15,406.457.948·—	"
1924	24,000.000.000·—	"
1925	31,000.000.000·—	"
1926	29,250.000.000·—	"
1927	34,640.000.000·—	"
1928	38,350.000.000·—	"
1929	38,300.000.000·—	"
1930	37,430.000.000·—	"
1931	35,305.000.000·—	"
1932	25,000.000.000·—	"

Ce a justificat variația continuă a cifrei bugetului? Până în anul 1926 ea era oarecum admisibilă deoarece urmăria într'o măsură fidelă fluctuațiile valutei noastre. Ca semn că până atunci cifra bugetului statului n'a fost prea exagerată este faptul că el s'a soldat totdeauna fără deficite. Dela 1926 încoace însă, încep să curgă deficitele. Și totuși această confruntare a bugetului cu realitățile n'a fost luată în considerare. Anii cari au urmat am avut bugete tot mai umflate, până la sfârșitul lui 1930, când a început să se dea înapoi. Totuși darea aceasta înapoi a fost larg compensată de bugetele diferitelor instituțiuni autonome cari ele înșile însumau cifre de ordinul miliardelor dacă nu chiar de ordinul zecilor de miliarde.

Bugetul optim necesar economiei statului românesc era deci acela al anului 1926 în cifra căruia trebuiau să intre și bugetele instituțiilor autonome.

Faptul că el a fost depășit, indică luxul pe care ni l-am permis pe deasupra posibilităților noastre. Se pare chiar că cifra aceasta a depășirii bugetului optim a fost mai în fiecare an întrebuințată spre scopuri neproductive, alocând-o mereu pe seama unui număr respectabil de funcționari noi numiți. Că așa s'a întâmplat, ne-o dovedește numărul funcționarilor statului în plină creștere an de an. Astfel am avut:

In anul 1924	223.164	funcționari
" " 1925	230.867	"
" " 1926	235.841	"
" " 1927	236.604	"
" " 1928	240.784	"
" " 1929	241.388	"
" " 1930	246.060	"
" " 1931	247.087	"

Ce a justificat această creștere a numărului funcționarilor Statului dela 1924 încoace, este de neînțeles. Este de neînțeles dacă ne gândim că toate cadrele necesare administrației noastre publice au trebuit completate până în anul 1924 cel mai târziu, pentru că el coincide cu anii în care au fost adoptate diferitele reforme legislative. De atunci încoace statul nu s'a mărit și legislația n'a mai creat cadre importante. Încât bazați pe aceste argumente, numărul funcționarilor de stat în România întrece cu cea 25.000 necesitățile. Acest surplus se constată dela prima vedere sau dintr'un elementar calcul aritmetic. Dacă am presupune numai o elementară raționalizare introdusă în administrația publică, apoi de sigur că surplusul de funcționari s'ar urca ușor la cea 50.000. Și cu această cifră de funcționari, ne-am apropia ușor de necesitatea și capacitatea de plată a statului românesc. În felul acesta am definit gradul de primitivitate la care trebuie să se oprească cu cheltuielile fără noastră în privința numărului funcționarilor.

Dar gradul de primitivitate la care trebuie să ne oprim nu este determinat numai de cifra funcționarilor. El mai trebuie urmărit prin suprimarea tuturor acelor instituții cari urmăresc un scop productiv, prin delăturarea tuturor accesoriilor complicate cari nu satisfac în aparatul statului o necesitate de prim ordin.

Multe din instituțiile cari s'au creat și-au înțeles pe dos rolul pe care trebuie să-l aibă în mecanismul statului românesc. Unele din ele s'au redus doar la alegeri de președinți, vicepreședinți și secretari cu automobile, cheltuieli de reprezentare și diurne, fără ca să se încerce odată o socoteală care este productivitatea și chiar rentabilitatea lor, în raport cu cheltuielile pe cari le fac. În această ordine de idei vom menționa că chiar pe străzile Sibiului, rula mai săptămânile trecute un automobil de turism cu antetul camerei de agricultură dintr'un județ limitrof, dar care nu gravitează spre orașul nostru din nici un punct de vedere. Am fi înțeles să vedem un camion cu acelaș antet, transportând semințe selecționate, deși perioada de însămânțare a trecut, sau o camionetă expunând produse ale regiunii, dar o mașină turism chiar cu tricolor la brăul caroseriei, nu-și avea justificată prezența pe străzile Sibiului. Și în felul acesta câte automobile-turism se întrețin în mod nejustificat, încât ar fi cazul să le aplicăm și lor primitivitatea situației noastre. Pe urmă nu mai vorbim de burse în țări străine pentru studii, cercetări cari nu-s direct trebuincioase, banchete, sărbătoriri etc.

Este deci cazul să se purceadă la o purificare generală pentru că numai astfel putem face față situației financiare. Iar fiindcă și anul trecut ceream acelaș lucru pe care-l repetăm acuma, suntem îndreptățiți tot mai mult să afirmăm că trăim sub evenimente periodice.

Ing. GH. BRĂDUȘ.

Situația.

De la Ministerul al Industriei și comerțului și arătat în ultimul timp un deosebit interes comerțului nostru de export. S'au ținut conferințe, s'au hotărât noi sindicalizări.

Avem o mulțime de instituții și organe atât în interiorul țării, cât și pe lângă legațiile noastre din străinătate. Toate cu menirea de a organiza și îndruma comerțul nostru de export. Nu știu precis ce foloase reale aduc ele valorificării bunurilor noastre în străinătate, precum nu știu nici aceea, cât costă întreținerea lor, ca să le pot face socoteala, dacă existența li justificată.

Am avut lunile trecute două încredințări, dela niște prieteni din provincie, ca să le înlătur unele dificultăți ivite în calea exportării produselor lor. Menționez aici, că ambii sunt mici producători, deci și mici exportatori. Nu dintre acei mari, cari stau în fruntea sindicatelor protejate de legiferările noastre moderniste.

Pentru ambele cazuri m'am adresat pentru sprijin „Institutului Național de Export” dependente de Ministerul de Industrie și Comerț.

Iată cazurile și totodată și rezultatul stăruințelor mele:

Un engroștist din provincie, în fiecare toamnă obișnuiește să strângă prin detașiștii săi din sate, nuci. În felul acesta își aranjează conturile cu debitorii săi pe deoparte, iar pe de alta exportând direct nucile realizează un câștig bunishor.

În toamna trecută a adunat astfel două vagoane, pentru exportul cărora, — grație nouilor aranjamente moderne — avea nevoie de permis de voie dela sindicatul nucilor, funcționând pe lângă Institutul Național de Export și condus fiind de vreo câțiva români de lege străină, interesați în materie.

M'am prezentat în instanță, unde mi s'a spus că va merge greu treaba, nefiindu-le cunoscut comitentul meu. La stăruința mea au cedat în fine și mi-au comunicat condițiile:

Să se înscrie ca membru în sindicat, plătiind pe loc 5000 Lei taxă anuală.

Să depun o garanție de 30.000 Lei și să prezint (acestea peste anumit timp) — mai multe certificate.

Mi s'a dat un regulament cu o sumedenie de termeni exotici.

Cu toate că era vechi în negoțul și exportul de nuci, în fața atâtor complicații nu a îndrăznit să se prezinte singur la instanțele vamale să-și execute singur operațiunea de vămuire: s'a dus la un comisionar din Timișoara, care în contra unui comision de Lei 5000 (vagon) l-a făcut formalitățile.

Ceeace în anii trecuți făcea singur, grație noiei organizări a rămas să facă prin mișfi.

Al doilea caz.

O. S. a. r. cu capital francez, a angajat în Ardeal o cantitate apreciabilă de frize de stejar pentru export în Franța.

Comitentul meu avea de livrat fix pe luna Martie crt. 200 m³, din cari la 10 Martie a predat 1/2, urmând ca cealaltă parte să o predea la finea lunii.

Intretimp în 15 Martie crt., guvernul francez schimbând regimul de import de contingentare a introdus sistemul permiselor pentru lemnul ro-

mănesc. În urma acestei piedeci S. A. R., a refuzat de a mai recepționa restul materialelor.

Din 20 Martie — 20 Aprilie am umblat de geaba, neputând isprăvi nimic. În fine m'am adresat Institutului Național de Export, creându-l ca cel mai indicat for să mă ajute.

Pe baza rapoartelor — din 12 Aprilie so-site aici la 19 Aprilie, — ce dețineau dela Atașatul comercial regal român din Paris mi s'a afirmat la 20 Aprilie, că în Franța este încă în vigoare sistemul de contingentare, și că cota României nefiind epuizată, lemnul pentru care interveneam era liber la import în Franța. Începusem să cred, că S. a. r., este de rea credință, că umblă să ne înșale. După vreo două zile de ezitări, în fine, dlui conducător al departamentului de lemne, l-a venit ideea să se informeze la o mare Societate anonimă forestieră. Aici s'a încredințat în fine de adevărul spuselor mele.

Cu atâta m'am ales din toată afacerea.

Am fost cam revoltat văzând în acel birou un întreg șir de domni, cari citeau — se vede că asta le este profesiunea — mica publicitate a ziarelor format mic (probabil nemțești și ungurești) din străinătate, în loc de Monitoarele oficiale în cari erau publicate ordinele de oprire, numite mai sus.

*

Piața fiind complet lipsită de transacții, viața economică complet lipsită de evenimente, sunt silit să-mi vărs năcazul pe acela, cari pun piedeci și pușinelor transacții ce eu mari riscuri se mai pun la cale.

București.

REMIZIER.

Convocare.

Consiliul de administrație al Solidarității va ține o ședință plenară în ziua de 27 Iulie a. e., orele 10 a. m., în Sibiu, sala de ședințe a băncii „Albina”, la care sunt rugați să ia parte următorii domni:

Dr. Ilie Beu, Sibiu	Dr. Mihai Măreș, Arad
Dr. V. Bontescu, București	Dr. Ion Maiorescu, Arad
Ionel Comșa, Cluj	Dr. Octavian Pop, Satu-Mare
Adrian Cristea, Sibiu	Dr. Nicolae Petra, Sibiu
Petre Drăghieșu, Sibiu	Dr. Valentin Porușu, Cluj
Dr. Alexandru Dragomir, Cluj	Șofron Roșca, București
Dr. Gh. Dubleșiu, Hunedoara	Dr. Ioachim Tolciu, Cluj
Dr. Petru Groza, Deva	Dr. Mihail Dekeșu, Sibiu
Dr. Nicolae Marcu, Aiud	Dr. Aurel Vlad, Orăștie

Obiectul acestei ședințe a fost comunicat, prin scrisoare separată și recomandată, fiecărui domn în parte.

Vicepreședinte:
CONSTANTIN POPP.

Convocare.

Acționarii institutului de credit și economii „Orientul”, s. p. a., făcându-se atenți la dispozițiile statutare, se invită la

adunarea generală extraordinară,

ce se va ține în Brad, în localul institutului, 28 Iulie 1932 ora 9, urmând a delibera:

1. Lichidarea judiciară a institutului.

Brad, la 6 Iulie 1932.

Consiliul de administrație.

Convocare.

Domnii acționari ai institutului de credit și economii „Crișana” din Brad, sunt prin aceasta invitați să participe la

adunarea generală extraordinară,

care să se țină în ziua de 30 Iulie 1932 ora 3 p. m., la sediul băncii în Brad, cu următoarea

Ordinea de zi:

1. Deschiderea și constituirea adunării generale extraordinare;
2. Raportul Consiliului de Administrație asupra situației create societății prin legea asanării datorii agricole și autorizarea Consiliului de Administrație de a cere lichidarea judiciară a societății.

Brad, la 5 Iulie 1932.

Consiliul de Administrație.

Aviz.

Banca „Victoria” Societate Anonimă, Arad, aduce la cunoștința Onor. depunătorilor ei pe livrete și cont curent, că dată fiind situația ce s'a creat băncii de pe urma nouilor legi financiare neprevăzute și intervenind ca o forță majoră în raporturile stabilite cu deponenții și creditorii, Consiliul de Administrație s'a văzut silit să hotărască să se calcuteze și să se plătească o dobândă de 1% (unu la sută) brutto pe întregul an 1932.

Convocare.

Domnii acționari ai Băncii „Casa Noastră” s. a., pentru Bancă Comerț și Industrie Satu Mare sunt invitați la

adunarea generală extraordinară,

care se va ține în 10 Iulie 1932, orele 10 a. m., în localul Băncii Satu-Mare, Strada D. Lucaciu Nr. 5, cu următoarea

ORDINE DE ZI:

1. Deschiderea și constituirea Adunării generale extraordinare;
2. Examinarea situației create instituției noastre în urma promulgării legii pentru asanarea datorii agricole și darea de seamă asupra convenției la care s'a ajuns cu un grup mai mare al depunătorilor pentru afectarea depunerilor lor la noua emisiune de acțiuni ce se va face pentru majorarea capitalului întreprinderilor noastre afiliate;
3. Eventuale propuneri (Art. 12).

Satu-Mare, 2 Iulie 1932.

Consiliul de Administrație.

N. B. În virtutea art. 9 din Statute, la Adunarea Generală (ordinară și extraordinară), pot lua parte, cu drept de vot, numai acționarii care prin lege nu sunt împiedecați în administrarea averilor lor și au depus acțiunile la casieria societății înainte termenului Adunării Generale, cu cel puțin 5 zile.

„FRĂȚIETATEA”

Institut de credit și economii, societate pe acțiuni, Sadu.

Convocare.

Domnii acționari ai institutului de credit și economii s. p. a., „Frățietatea”, sunt invitați la

adunarea generală extraordinară,

care se va ține în 30 Iulie 1932, ora 8 a. m., în localul institutului.

ORDINEA DE ZI:

1. Deschiderea și constituirea adunării;
 2. Examinarea situației institutului în urma legii conversiunii;
 3. Decizia în privința lichidării judiciare a institutului;
 4. Eventual alte propuneri.
- Sadu, la 4 Iulie 1932.

Diracțiunea.

Convocare.

În baza art 21 din statutele domnii acționari ai institutului de credit și economii „Șercăiana” s. a., Șercăia, sunt invitați prin aceasta la

adunarea generală extraordinară,

pentru ziua de 24 Iulie 1932, ora 10 a. m., în localul institutului, cu următoarea

ORDINE DE ZI:

1. Raportul Consiliului de administrație asupra situațiunei reale a băncii, situațiune creată prin legea asanării datoriilor agricole precum și examinarea ei și hotărârile ce sunt de luat în legătură cu dispozițiunile acestei legi, pentru asigurarea intereselor creditorilor proprii în dreaptă măsură;
2. Autorizarea conducerii băncii — că întrucât nu s'ar găsi mijloace potrivite pentru asanarea și consolidarea băncii — în scopul de-a asigura interesele creditorilor în mod echitabil și proporțional, la caz extrem de constrângere prin împrejurări, să reclame

intervenția Judecătorească a liquidării judiciare;

3. Decizieune asupra sistării sucursalelor.

Șercăia, la 29 Iulie 1932.

Consiliul de administrație.

NB. Domnii acționari cari voiesc a participa la adunarea generală extraordinară, sunt rugați conform art. 23 din statutele a-și depune acțiunile, cel puțin cu o zi înainte de deschiderea adunării generale la cassa institutului, sau vor constata că le-a depus la cassa ori-cărui alt institut membru la „Solidaritatea”.

Banca „Șercăiana” s. a., Șercăia.

Aviz.

Banca „Șercăiana” s. a., Șercăia, aduce la cunoștința deponenților că până la noua dispozițiuni nu se mai calculează nici un procent la depuneri.

Consiliul de administrație.

„ALBINA”, institut de credit și de economii în Sibiu.

No. 36.585/932.

CONVOCARE.

Ținând seamă de hotărârile asociației băncilor românești „Solidaritatea” luate în adunările generale extraordinare dela 8 Maiu și 12 Iulie a. e. și conform § 19 al statutelor domnii acționari ai institutului de credit și de economii „ALBINA” sunt invitați la

Adunarea generală extraordinară,

care se va ține în Sibiu, Sâmbătă, în 30 Iulie a. e., ora 11 a. m., în sala „UNICUM” etaj, Strada Tribunii Nr. 6—8 cu următoarea

ORDINE DE ZI:

1. Deschiderea și constituirea adunării;
2. Raportul Consiliului de administrație asupra situațiunii creată institutului prin punerea în aplicare a legii de asanare a datoriilor agricole și propuneri cu privire la măsurile de luat, pentru asigurarea intereselor institutului.

Domnii acționari, cari voiesc să participe la adunarea generală în persoană sau prin plenipotențiați, în conformitate cu §§ 11, 22, 23, 25 și 28 din statutele societății, trebuie să depună acțiunile și plenipotențele cel mult până Miercuri, în 27 Iulie a. e., la 6 ore p. m., la cassa Centralei noastre din Sibiu.

Depunerea acțiunilor resp. a plenipotențelor în scopul indicat se poate face și la filialele din Brașov, București, Cluj, Dicio-Sânmartin, Lugoj, Mediaș, Târgu-Murăș și Timișoara, precum și la Băncile „Ardeleana” din Orăștie, „Furnica” din Făgăraș și Banca Românească din București, în acest caz însă cel mult până Sâmbătă, 23 Iulie a. e., la 12 ore.

Sibiu, 4 Iulie 1932.

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE.